Dagobert, a német rendőrség réme

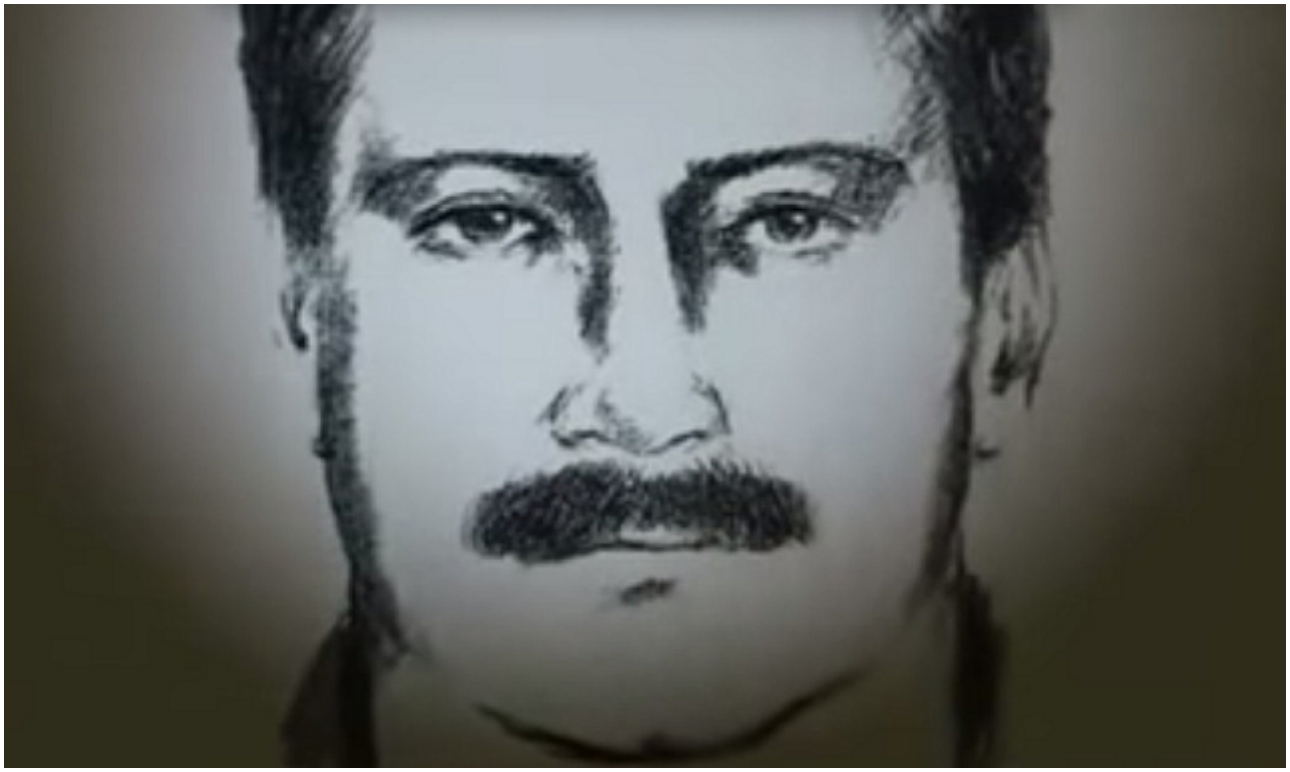
1992 júniusában egy rendhagyó hirdetés jelent meg a *„Hamburger Abendsblatt”* napilap társkeresési rovatában: *„Dagobert üdvözli az unokaöccsét”*. A vicces-rejtelmes hirdetés egy zsarolónak szólt, a **Karstadt** áruház vezetése jelezte ezzel a fizetési hajlandóságát, hogy egymilliót megér nekik az, ha a zsaroló nem robbant többet az áruházban, miután előző nap egy csőbomba rendezte át az áruház porcelánosztályának a kínálatát. Nem, ez nem az Albatrosz zsebkönyvek sorozat volt, hanem a valóság.

Jópár évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy a Dagobert név említése a német rendőröknél már nem vált ki heveny rosszullétet, és sokan vannak közülük (jó, főleg a pályakezdők), akiknek **Arno Funke** neve sem mond semmit. Régi történet, nagyjából 25 éves.

Az első robbantás

1988. május 10-én a nyugat-berlini **KaDeWe** áruházat, már jócskán a zárás után, 23.15-kor robbanás rázta meg. Személyi sérülés ugyan nem történt, de az anyagi kár meghaladta a negyed millió márkát. A robbanás után nem sokkal jelentkezett a zsaroló, és fél milliót követelt az áruháztól, hogy a további robbantásoktól eltekintsen, és az összeget minden esetleges áldozat egy millióval emelte volna.

A pénzt – melyet a KaDeWe vezetése azonnal a rendőrség rendelkezésére bocsátott – egy vonatról kellett kidobni. A zsaroló egy rádióvevőt hagyott a vonaton, azon keresztül irányította az átadást. Habár a rendőrség a vonat útját járőrökkel biztosította, a zsaroló gyorsabb volt náluk, és időben meglépett előlük a pénzzel. Menekülésének néhány – az elhagyott raktáraknál gördeszkázó – srác szemtanúja volt, velük a rendőrség fantomképet készített. Egy nappal később a rendőrség ellenőrizte a környékbeli boltokat és műhelyeket, hogy a fantomképet felismeri e valaki.

Arno Funke

Arno Funke Berlinben született, 1950-ben. Apja kora gyermekkorában elhagyta a családot, a fiú két lánytestvérével jórészt Berlin-Rudowban és Neuköllnben nőtt fel. Az iskolát inkább csak kerülte, és bár a festészettel is próbálkozott, igazán csak tengett-lengett életében.Korábban dolgozott már DJ-ként, táblafestőként, segédmunkásként és sofőrként is. Festőként szeretett volna érvényesülni, de ez nem nagyon jött össze neki. Festményeiben jól tükröződött rejtett depressziója, melyet alkoholba fojtott, és úszott az adósságban.

Ez idő tájt egy autóműhelyben dolgozott lakkozóként – csak évekkel később érett meg benne a felismerés, hogy az itt – a rosszul szellőző műhelyekben belélegzett lakk jelentősen rásegített depressziójára. Ebben a műhelyben is járt a rendőrség, főnöke fel is ismerte a fantomképről, de nem buktatta le.Talán nem véletlen, hogy Funke vele együtt lépett le a Fülöp-szigetekre, élvezni a félmillióból megvásárolható gondtalan életet. Berlinbe már egy Fülöp-szigetekről származó lánnyal, feleségével tért haza, és bérelt ki egy kétszobás lakást, ahol a fia született. Feleségének fogalma sem volt, hogy Funke miből finanszírozza az életüket.

Saját bevallása szerint amikor már csak százezer márkája maradt a pénzéből, kezdett el gondolkozni a *„hogyan tovább”*-on. Kibérelt egy műhelyt, és újabb bomba – bombák építésébe kezdett – ezúttal a Karlstadt áruházláncot szemelte ki magának *„ügyfélnek”*.

A hamburgi Karstadt

A következő bombája a hamburgi Karstadt porcelánosztályán robbant, nem sokkal éjfél után, 1992 júniusában. A merényletben senki nem sérült meg, de az anyagi kár jelentős volt. Egymilliót követelt az áruházlánctól, hogy felhagyjon káros passziójával. A fizetési hajlandóságát a társaságnak a *„Hamburger Abendsblatt”* társasági rovatában feladott hirdetéssel kellett jeleznie. A rendőrség azonnal összekötötte a hamburgi esetet a négy évvel korábbi berlini robbantással, és levonták a következtetést, hogy Dagobert sorozatos elkövető.

Gyorsan kikövetkeztették, hogy a pénzátadás ismét valahogy vonattal fog történni, és igazuk is lett. Két héttel később jelentkezett a zsaroló, és a rendőröket egy vasúti csomagmegőrzőhöz küldte a pénzzel. Ott egy rafinált , az oldalát kioldó dobozt találtak időzítőszerkezettel, amit a Hamburgból Berlinbe tartó vonat oldalára kellett rögzíteniük. 1992. augusztus 14-én 16.40-kor az intercity kifutott a pályaudvarról, a különös csomaggal az utolsó kocsi oldalán.

A rendőrség az időzítő alapján kikövetkeztette, hogy az *„átadás”* helyszíne Hamburgtól 100 kilométerre várható, így a helyszínt nagy erőkkel biztosította és a vonat utolsó kocsiját is megszállták a rendőrök. Azzal nem számoltak, hogy Dagobert hülyére vette őket, és az időzítőszerkezet csak figyelemelterelés volt. Valójában egy mezei kisautó-távirányítóval tudta leoldani a csomagot a vonatról, amit a számított helyszínnél jóval korábban meg is tett. Mire a meglepett nyomozók megállították a vonatot és visszarohantak a helyszínre, Dagobert kerékpárjával már meglépett onnan.

Sikerének nem sokáig örülhetett, mivel miután kicsomagolta a *„küldeményt”* rájött, hogy a rendőrség átejtette, és néhány valódi (fedő)ezresért és egy csomag papírfecniért vitte vásárra az irháját. A hamburgi rendőrség rizikós akcióba kezdett: **a zsaroló nem kaphat pénzt**. Egyszer már fizettek Dagobertnek, és nem akarták, hogy pár év múlva, ha ismét kifogy a pénzéből, megint a jól bejáratott// „kasszához”// fáradjon. Dagobert persze zabos lett az átverés miatt, úgy vélte, hogy nem volt elég nyomatékos a figyelmeztetése, kissé erőteljesebben kell *„fogalmaznia”*.

A brémai Karstadt

A brémai Karstadt egy új építésű áruház volt, melynek szinte egy egész szintje repült a levegőbe 1992. szeptember 9-én. A gyújtóbomba robbanása után fellobbanó tűz aktiválta az áruház tűzoltórendszerét, a kizúduló oltóvíz pedig csak tetézte a kárt, ami így elérte a hatmillió márkát. Egy héttel később a hannoveri Kaufhausban egy liftben robbantott egy bombát, nyitáskor.

A rendőrség felállított egy profilt Dagobertről, mely szerint a komoly bűnözői hajlam esetében magas intelligenciával és komoly műszaki ismeretekkel is párosult. Funke úr, saját bevallása szerint az iskola helyett leginkább a könyvtárban töltötte gyerekkorát, az ismereteit ekkor szedte össze. A profilból – melynek felállításában pszichológusok is részt vettek – kiderült, hogy Dagobert robbantásai során igyekszik elkerülni az emberi áldozatokat.

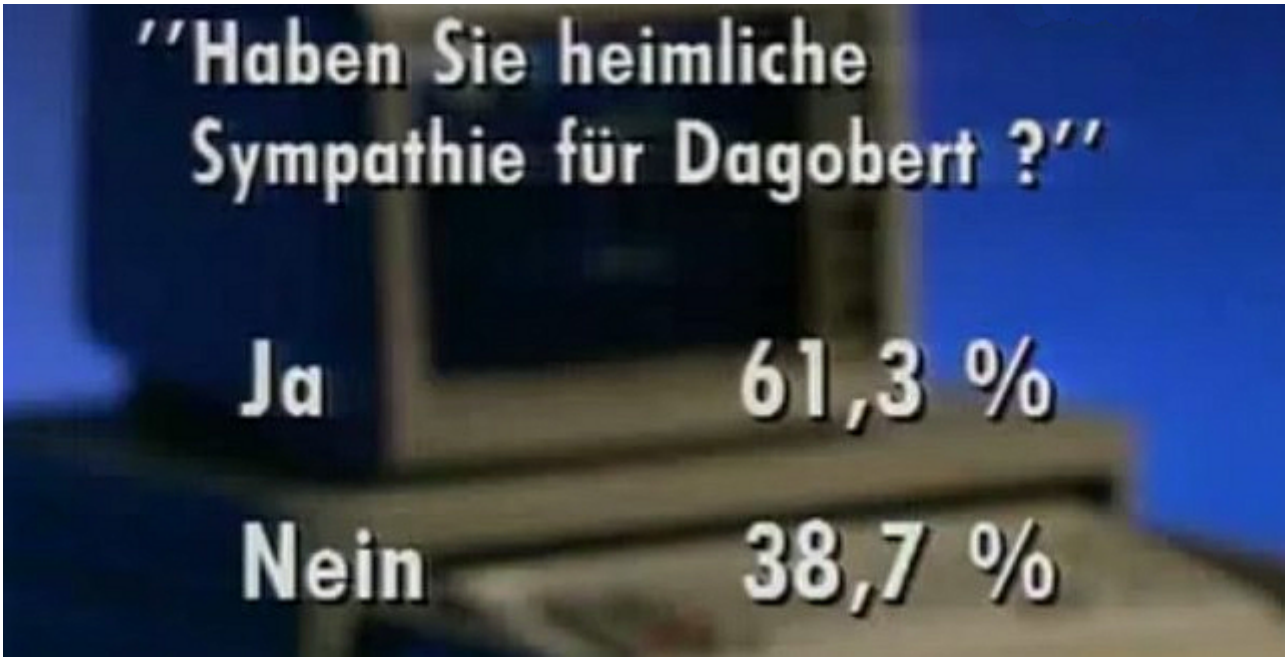
Feltételezték, hogy a zsaroló kitart a pénzátadás helyszíneként a berlini vasút mellett, ezért nagy erőkkel feltérképezték azt, és azonosítottak 1500 lehetséges pénzátadási helyszínt. Minden mozdítható erőt a vasútra koncentráltak, a mozgó vonatról való pénzátadás volt ugyanis az egyetlen állandó momentuma az eseteknek.

A csapda

1992. október 29-én Dagobert besétált a rendőrség állította csapdába, és az egyik azonosított helyszínre Berlin-Charlottenburg-ba tekert biciklijével, hogy ott dobassa le a vonatról a pénzt. Jó érzékkel viszont rájött a kelepcére, és amikor észrevette, hogy a rendőrök, akik azonosították őt, feléje rohannak, belelépett a pedálokba. Az egyik rendőr, aki tényleg közel járt ahhoz, hogy szó szoros értelemben elkapja a zsaroló grabancát, elcsúszott egy sáros levélkupacon, és elvétette a menekülő Dagobertet. A német Bild Zeitung másnapi főcíme **„a rendőr, Dagobert üldözése közben elcsúszott a kutyaszaron”** nem tett jót a rendőrség egyébként is ez ügyben rendesen megtépázott renoméjának, és a sajtóval való kapcsolatuk sem virágzott fel.

Ezzel szemben Dagobert lassan egyfajta modern Robin Hood-dá lépett elő a közvélemény szemében. A **Das!** című közéleti műsor közvélemény-kutatása szerint a nézők 61%-ának bírta a szimpátiáját, ilyen vélemények mellett: *„jó csóka, nekem tetszik”*, *„egyszerűen érdekes, hogy mindig összejön neki”*, *„persze ez illegális, amit csinál, de az is nyilvánvaló, hogy egy kicsit más, amit csinál”*, *„amíg ez csak a pénzről szól, én megértem”*.

A láda

A következő pénzátadásra a rendőröket egy dél-berlini parkolóba invitálta, ahol egy – az utak csúszásmentesítéséhez használt kavicsot tároló lakattal lezárt ládához irányította őket. A rendőröket a helyszín persze meglepte, hiszen ezt megelőző tucatnyi pénzátadás mindig a vasút környékén történt.

Persze a rendőrök készültek, mozgásérzékelőt applikáltak a csomagba, ami annak mozgására a rendőröknél jelzett. Miután a lakatot visszazárták, visszaültek a kocsiba, figyelték a mozgásérzékelőt

és a helyszínt, sok más kollégájukkal együtt. A mozgásérzékelő pár óra múlva jelzett, de a rendőrök csak műszaki zavarra gyanakodtak, mivel senkit nem láttak a helyszínen.

Amit a nyomozók nem tudhattak ekkor még, hogy a láda vékony betonozott alja alatt egy nyitott csatornanyílás volt, ráadásul Dagobert bemikrofonozta a fadobozt. Miután meggyőződött arról, hogy a rendőrök elhagyták és lezárták a dobozt, átütötte a betont és felmászott a dobozba a csatornából. Miután kibontotta a csomagot és látta, hogy megint csak papírlapokkal tömték ki azt pénz helyett, otthagyta azt, és elballagott a helyszínről a csatornán keresztül.

Ebben az időszakban egyre több találgatás látott napvilágot, hogy a zsaroló maga is rendőr, és így tudja elkerülni kollégái megtisztelő figyelmét.

A telefonfigyelés

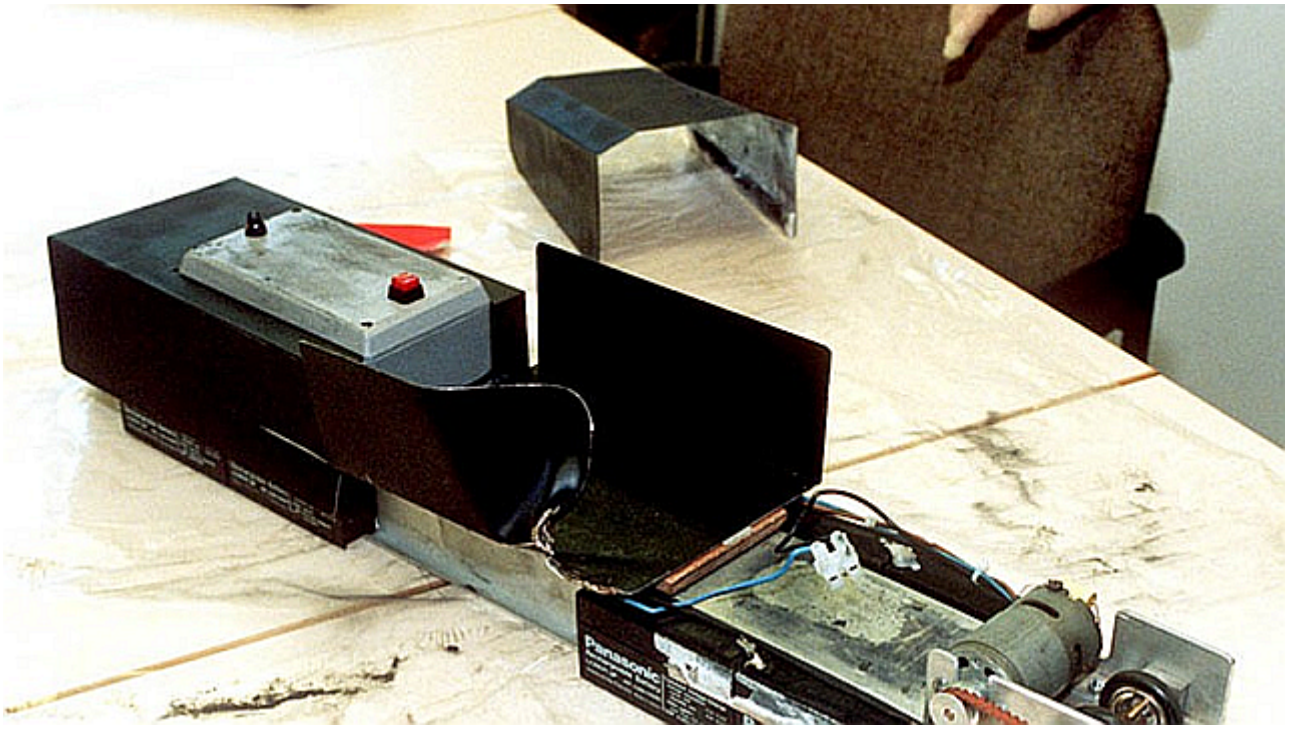
A rendőrség is stratégiát váltott. Dagobert utcai telefonról hívta őket, hogy egy számítógéppel eltorzított hangfelvétel lejátszásával közölje velük a következő átadás feltételeit. 1993. június 30-án várták a zsaroló következő hívását. Berlinben ebben az időben nagyjából 9000 utcai telefon volt. Ennyi készülék figyelésére a rendőrségnek nem volt kapacitása, ezért a város nyugati felére koncentráltak, mert a zsaroló eddigi összes hívása innen érkezett.

3000 rendőrt küldtek az utcákra, hogy figyelemmel tartsák ezeket a nyugati telefonokat. Ezúttal persze Dagobert hívása a város keleti feléből érkezett, mely tény ismét jelentősen emelte a rendőrök frusztrációját. 1993. december 6-án egy berlini bevásárlóközpontban robbant a következő bomba, egy liftben, nyitáskor.

A Karstadt vezetősége részéről komolyan megkérdőjeleződött a rendőrségi *„nem fizetünk”* akció létjogosultsága, tartottak attól, hogy egy esetleges személyi sérüléssel járó robbantás után rájuk irányulhat a közvélemény haragja. Ezt a feltételezésüket megerősítette a zsaroló következő, a rendőrségnek címzett levele **„Valószínűleg a rendőrségi pszichológusok feltételezik, hogy nem vagyok képes embert ölni. Az ellenkezőjét fogom bizonyítani!”**

A sínfutó

A Karstadt vezetése nyomást gyakorolt a rendőrségre, hogy a következő pénzátadást valódi pénzzel bonyolítsák le. Ez alkalommal Dagobert is különlegességgel készült. A rendőröket egy elhagyott rendezőpályaudvarra *„invitálta”*. Az 1,4 millió márkát egy, az egyik sínszálon parkoló kis játékszerűségbe kellett belerakniuk. Miután végeztek, a minijármű, láthatóan távirányítással vezérelve, a sínszálon futva eltűnt előlük a sötétben. Dagobertnek ezúttal meggyűlt a baja a technikával (is). 32 méterre a rejtekhelyétől vonata kisiklott.

A zsarolónak az öt évvel korábbi félmilliójából ekkor már egy pfennig sem maradt, szociális segélyből és kölcsönökből élt, hasonló módon, mint hat éve, adóssághegyeket görgetett maga előtt. Mindenképpen kellett neki a Karlstadttól kizsarolt pénz, de semmiképpen sem gyilkosságokon keresztül.

Végjáték

1994. április 20-án Dagobert ismét hívta a rendőröket, hogy újabb átadást beszéljen meg velük. Egy rendőri egység rögtön a beazonosított utcai telefonhoz hajtott, és annak közelében egy parkoló kis fehér autóban egy meglehetősen gondterheltek és zavartnak tűnő vezetőre figyeltek fel. A rendszám alapján azonosították, hogy ez egy bérautó, melynek a meghosszabbított bérlési ideje egybeesett a következő hívás várható időpontjával. A hívás napján már a rendőrség minden adatott összegyűjtött a feltételezett tettesről, **Arno Martin Franz Funke**-ről. Követték a napját, amint fiát elvitte az óvodába, majd onnan továbbhajtott egy telefonhoz. 10.15 -kor csöngött ki a telefon a Karstadtnál, a hívó Dagobertként mutatkozott be, de közlendőjét félbeszakította a rendőrségi rajtaütés, és a csuklóján kattanó bilincs.

Dagobertet, alias Arno Funke-t rablásért és zsarolásért 9 és fél évre ítélték, de jó magaviseletéért 6 év után szabadlábra helyezték. Ez idő alatt felesége elhagyta, ő pedig még a rácsok mögött egy szatirikus újságnak, a berlini Eulenspiegelnek kezdett el dolgozni karikaturistaként, ahol máig is publikál. Depresszióját még fogvatartása idején felismerték és eredményesen kezelték.

A bejegyzést jórészt a források között is felsorolt dokumentumfilm alapján írtam, németeseknek ajánlom a film megtekintését is.

A felhasznált képeket egyrészt a fenti dokumentumfilmből másoltam, illetve a források között is linkelt ndr.de oldalról vettem.

Ez egy elfeledett sarka a netnek, örülök, hogy sikerült elvetődnöd ide!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, oszd meg velem! Elérhetőségeim az Impresszumban találhatók.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a Bolyongó Facebook oldalt.

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett indexe itt található. A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: A világ valódi csodái. A mostanában a blogon megjelent írások a főoldalon jelennek meg.

2026/05/28 18:05

Források

Wikipedia: Arno Funke
Ndr.de: Vor 20 Jahren: Die Polizei schnappt "Dagobert"
Youtube: DOKU Die großen Kriminalfälle Dagobert der Kaufhauserpresser(360p H 264 AAC)

2015, Németország, Arno Funke, Dagobert, Karstadt, KaDeWe, Berlin, Hamburg, zsaroló, bűnöző, bűnügy, robbantás, csapda, láda, átverés, rendőrség, sínfutó, csőbomba, botcsinálta, terrorizmus

Bejegyzésmegtekintések száma: 112

From:
https://www.bolyongo.hu/ - **bolyongó**

Permanent link:
https://www.bolyongo.hu/doku.php?id=passport:dagobert_a_nemet_rendorseg_reme

Last update: **2026/08/09 09:20**